

REMONSTRANTSE ARMINIUSKERK

31 maart 2024

Paasochtend

*De aarde zit boordevol hemel
en elke struik, hoe gewoon ook,
staat in lichterlaaie van God.
Maar enkel hij die het ziet
doet zijn schoenen uit.
De rest zit er omheen
en plukt bramen.*

(BRANDEND BRAAMBOS, Elizabeth Barrett Browning)

Enkel die het ziet.....

Voorganger: dr. Tjaard Barnard

Voorlezer: Ivo Opstelten

Organist : Jos van der Kooy

Solist : Nicky Bouwers, alt

Muziek: 'Auf, Auf! Mein Herz, mit Freuden'

Nicky Bouwers, alt en Jos van der Kooy, orgel

Auf, Auf! mein Herz, mit Freuden,
 nimm wahr, was heut geschieht,
 wie kommt nach großen Leiden
 nun ein so großes Licht!
 Mein Heiland ward gelegt,
 da, wo man uns hinträgt,
 wenn von uns unser Geist
 gen Himmel ist gereist.

Er war ins Grab gesenket,
 der Feind trieb groß Geschrei,
 eh ers vermeint und denket,
 ist Christus wieder frei
 und ruft Viktoria,
 schwingt fröhlich hie und da
 sein Fähnlein als ein Held,
 der Feld und Mut behält.

Er bringt uns an die Pforten,
 die in den Himmel führt,
 daran mit güldnen Worten
 der Reim gelesen wird:
 Wer dort wird mit verhöhnt
 wird hier auch mit gekrönt,
 wer dort mit Sterben geht,
 wird hier auch mit erhöht.

Welkom en aansteken van de kaars

Aanvangslied (staande) Lied 150: 1 gemeente, 2 alt

‘Loof God, Loof hem overal’

1. Looft God, looft Hem o - ver - al.
 Looft de Ko - ning van 't heel - al
 om zijn won - der - ba - re macht,
 om de heer - lijk - heid en kracht
 van zijn naam en eeu - wig we - zen.
 Looft de da - den groot en goed,
 die Hij tri - om - fe - rend doet.
 Hem zij eer, Hij zij ge - pre - zen.

2. Hef, bazuin, uw gouden stem,
 harp en fluit, verheerlijk Hem!
 Citer, cimbel, tamboerijn,
 laat uw maat de maatslag zijn

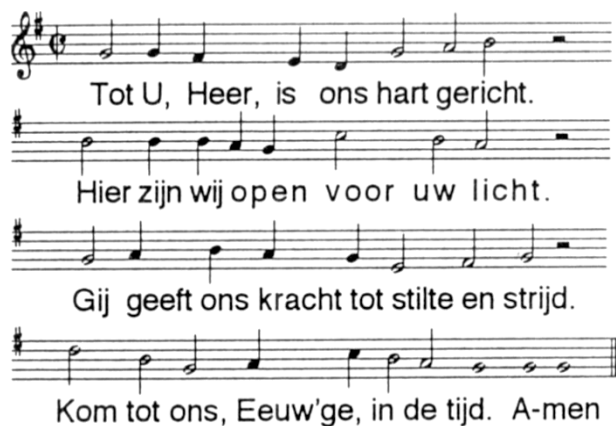
van Gods ongemeten wezen,
opdat zinge al wat leeft,
juiche al wat adem heeft
tot Gods eer. Hij zij geprezen.

Votum en Groet

Onze hulp is in de naam van de Heer
die hemel en aarde gemaakt heeft
die trouw houdt tot in eeuwigheid
en die niet loslaat het werk van zijn handen.

Genade zij u en vrede
van God onze Vader
en van Jezus Christus, de Heer.

Antwoordlied *(staande)*

Tot U, Heer, is ons hart gericht.
Hier zijn wij open voor uw licht.
Gij geeft ons kracht tot stilte en strijd.
Kom tot ons, Eeuw'ge, in de tijd. A-men

(Gemeente gaat zitten)

Bijbellezing Lukas 24:13-35

13Diezelfde dag gingen twee van de leerlingen op weg naar Emmaüs, een dorp dat zestig stadie van Jeruzalem verwijderd ligt. 14Ze spraken met elkaar over alles wat er was voorgevallen. 15Terwijl ze zo met elkaar in gesprek waren, kwam Jezus zelf naar hen toe en liep met hen mee, 16maar hun blik werd vertroebeld, zodat ze Hem niet herkenden. 17Hij vroeg hun: 'Waar lopen jullie toch over te praten?' Daarop bleven ze somber gestemd staan. 18Een van hen, die Kleopas heette, antwoordde: 'Bent U dan de enige vreemdeling in Jeruzalem die niet weet wat daar deze dagen gebeurd is?' 19Jezus vroeg hun: 'Wat dan?' Ze antwoordden: 'Wat er gebeurd is met Jezus van Nazaret, een machtig profeet in woord en daad in de ogen van God en van het hele volk. 20Onze hogepriesters en leiders hebben Hem

ter dood laten veroordelen en laten kruisigen. 21Wij leefden in de hoop dat Hij degene was die Israël zou bevrijden, maar inmiddels is het de derde dag sinds dit alles gebeurd is. 22Bovendien hebben enkele vrouwen uit ons midden ons in verwarring gebracht. Toen ze vanmorgen vroeg naar het graf gingen, 23vonden ze zijn lichaam daar niet en ze kwamen vertellen dat er engelen aan hen waren verschenen, die zeiden dat Hij leeft. 24Een paar van ons zijn toen ook naar het graf gegaan en troffen het aan zoals de vrouwen hadden gezegd, maar Jezus zagen ze niet.' 25Toen zei Hij tegen hen: 'Hebben jullie dan zo weinig verstand en zijn jullie zo traag van begrip dat jullie niet geloven in alles wat de profeten gezegd hebben? 26Moest de messias al dat lijden niet ondergaan om zijn glorie binnen te gaan?' 27Daarna verklaarde Hij hun wat er in al de Schriften over Hem geschreven stond, en Hij begon bij Mozes en de Profeten.

28Ze naderden het dorp waarheen ze op weg waren. Jezus deed alsof Hij verder wilde reizen. 29Maar ze drongen er sterk bij Hem op aan om dat niet te doen en zeiden: 'Blijf bij ons, want het is bijna avond en de dag loopt ten einde.' Hij ging met hen mee en bleef bij hen. 30Toen Hij met hen aanlag voor de maaltijd, nam Hij het brood, sprak het zegengebed uit, brak het en gaf het hun. 31Nu werden hun ogen geopend en herkenden ze Hem. Maar Hij werd onttrokken aan hun blik. 32Daarop zeiden ze tegen elkaar: 'Brandde ons hart niet toen Hij onderweg met ons sprak en de Schriften voor ons ontsloot?' 33Ze stonden op en gingen meteen terug naar Jeruzalem, waar ze de elf en de anderen aantroffen, 34die tegen hen zeiden: 'De Heer is werkelijk uit de dood opgewekt en Hij is aan Simon verschenen!' 35De twee leerlingen vertelden wat er onderweg gebeurd was en hoe Hij zich aan hen kenbaar had gemaakt door het breken van het brood.

Muziek 'Laetatus sum in his' Psalm 122: 1-3a uit Pathodia Sacra et Profana *Constantijn Huygens (1596-1687)*

Nicky Bouwers, alt en Jos van der Kooy, orgel

Laetatus sum in his quae dicta sunt mihi, in domum
Domini ibimus.
Stantes erant pedes nostri, in atriis tuis, Jerusalem.
Jerusalem, quae aedificatur ut civitas.

*Ik was verheugd toen men mij zei: "Wij gaan naar
het huis van de Heer".*

*En nu staan onze voeten binnen je poorten,
Jeruzalem.*

Jeruzalem, als een stad gebouwd.

Bevestiging van Cobi Klappe als lid van de Kerkenraad

Verantwoording

Wij gaan nu over tot de bevestiging van een nieuw kerkenraadslid. Haar naam luidt: Cobi Klappe

In onze Remonstrantse geloofsgemeenschap weten wij ons geworteld in het Evangelie van Jezus Christus. Tijdens zijn leven op aarde, als mens tussen mensen, heeft hij ons voorgeleefd hoe wij door God bedoeld zijn. Aan ons wordt gevraagd beschikbaar te zijn voor anderen. Hiertoe moeten wij niet alleen geduld en verdraagzaamheid opbrengen, maar ook liefde en

vertrouwen. Ook moeten wij zorgvuldig omgaan met hetgeen ons in vertrouwen is meegedeeld.

Wij kunnen die opdracht alleen vervullen en volhouden als wij elkaar vanuit onze geloofsgemeenschap inspireren. Zo zijn wij allen verantwoordelijk voor de instandhouding en opbouw van onze geloofsgemeenschap en voor wat zij naar buiten kan betekenen.

Van kerkenraadsleden wordt in het bijzonder toewijding en inzet gevraagd voor de opbouw en ondersteuning van onze gemeente. Zij stellen hun specifieke capaciteiten in dienst van de gemeente en dragen daarmee bij aan de verantwoordelijkheid voor:

- Het werken aan de opbouw en de voortgang van de gemeente die geworteld in het Evangelie van Jezus Christus in vrijheid en verdraagzaamheid God wil eren en dienen
- Het openstaan voor meningen en ideeën, die kunnen leiden tot het inslaan van nieuwe wegen voor het gemeentewerk en alles wat daarmee samenhangt.
- Het zoeken naar en het ontwikkelen van mogelijkheden om als gemeente in te spelen op maatschappelijke problemen
- Het onderhouden van contacten met de landelijke Remonstrantse Broederschap waar deze gemeente deel van uitmaakt
- De oecumenische samenwerking met andere kerken en groepen

Voor het vervullen van deze taak als kerkenraadslid wensen wij hen moed en wijsheid toe, naast creativiteit en inspiratie.

Wilt u opstaan en luisteren naar de vragen om daarop antwoord te geven:

- Bent u bereid als kerkenraadslid verantwoordelijkheid op u te nemen voor de opbouw en voor het functioneren van onze gemeente.
- Wilt u beloven dat wat u in vertrouwen te weten komt goed bewaard zal zijn bij u?

Wat is daarop uw antwoord

Dan bevestig ik je als lid van de kerkenraad van deze gemeente.
Daartoe zegene u God!

Paasverhaal 'Het Kruis' (*Nelleke Viëtor*) voorgelezen door Ivo Opstelten

Een Paasverhaal

Haar moeder ging pas samenwonen met haar vriend toen Sofie verhuisde naar een studentenstad en daar een kamer vond. Wanneer ze in het weekeinde naar haar moeder toeging, vond ze haar in het huis van Thomas en dat was even wennen. Vooral was het vreemd om hun eigen, moderne meubeltjes in zijn woonkamer te zien staan tussen zijn ouderwetse bank en fauteuils. Thomas was aanzienlijk ouder dan haar moeder en al gepensioneerd. Ook was hij een trouwe katholiek en had hij een kruis boven de deur van de woonkamer hangen, waar een verdord takje achter stak. 'Mag dat kruis niet weg,' vroeg ze aan haar moeder, die als Thomas 's zondags uit de mis kwam, klaar zat met koffie en appeltaart. Maar haar moeder antwoordde niet. Later vroeg ze het nog een keer, maar toen liep haar moeder zonder iets te zeggen de kamer uit.

Meer en meer bleef Sofie de weekeinden in de studentenstad en soms kwam haar moeder naar haar toe en dan was het net zo gezellig als vroeger.

Op een ochtend na college zag ze dat Thomas haar had gebeld en toen ze hem aan de lijn had, was het een tijdje stil aan de andere kant. Thomas slikte en zei toen met een schorre stem dat haar moeder op weg naar haar werk was aangereden door een vrachtwagen en dat ze ernstig gewond in het ziekenhuis lag.

Toen Sofie in het ziekenhuis aankwam, liep Thomas haar in de hal al tegemoet en aan zijn gezicht zag ze dat haar angst ook werkelijkheid was geworden.

In de jaren die volgde, ging ze soms naar Thomas toe, maar dat wat hun had verbonden, was er niet meer en hoe meer ze dat beseftte hoe meer de band met hem verslaptte. Ze had nu een vriendje en een leuke maar veeleisende baan.

Juist toen ze zich had voorgenomen weer eens naar hem toe te gaan, werd ze gebeld door een ver familielid dat hij, Thomas, in zijn slaap was overleden. Op de begrafenis voelde zich erg schuldig omdat ze er zo weinig voor hem was geweest.

Een dag of wat later kwam er een brief van een notaris die haar verzocht een afspraak met hem te maken. Drie dagen voor Pasen ging ze er samen met haar vriend naar toe en daar bleek ze Thomas' enige erfgename. Behalve de huissleutel kreeg ze ook een brief die Thomas aan haar had geschreven.

Met de sleutel op zak gingen ze naar het huis en daar borg Sofie meteen het kruis boven de deur in een la tussen de theedoeken. De volgende morgen stond ze in alle vroegte op, plukte in de tuin een grote bos narcissen, zette die bij een foto van Thomas en haar moeder. Terwijl ze Thomas' brief uit haar zak haalde, scheen de vroege ochtendzon op de plek boven de deur waar het kruis had gehangen en zette de nu kale plek in een verbluffend helder licht. Pasen, dacht ze, wat was dat ook alweer? Toen opende ze de brief.

Lied 'Morning has Broken' (tekst Eleanor Farjeon)

1 en 3 Gemeente, 2 Alt

1. Morning has broken, like the first morning.
Blackbird has spoken, like the first bird.
Praise for the singing, praise for the morning,
Praise for them springing fresh from the Word.

2. Sweet the rain's new fall, sunlight from heaven.
Like the first dewfall, on the first grass.
Praise for the sweetness of the wet garden,
Sprung in completeness where His feet pass.

3. Mine is the sunlight, mine is the morning.
Born of the one light Eden saw play.
Praise with elation, praise every morning;
God's recreation of the new day.

Preek

Halverwege de preek wordt de preek even onderbroken voor een moment van verpozing en gesprek. Onder het genot van een krentenbol en een kopje koffie of thee kan men elkaar ontmoeten. Na enige tijd zal een diepe bastoon ons weer noden om onze plaatsen in te nemen voor het vervolg van de dienst.

Vorig jaar, beste mensen, heb ik het u bekend, dat ik me weer eens had misdragen. U weet dat ik graag in kranten schrijf en op sociale media van me laat horen. Dat is niet alleen mijn eigen licht narcistische achtergrond, welke predikant heeft dat niet, die wekelijks een kansel beklimt en denkt wat te zeggen te hebben voor al die kerkgangers? Nee, het heeft er ook mee te maken, dat ik denk dat we onze boodschap wat meer van de daken moeten roepen. Inmiddels zijn er nog ongeveer 4.000 remonstranten. Als we willen blijven voortbestaan, moeten we mensen vertellen waar we voor staan, waar het de moeite waard voor is dat we bestaan en wat we dus eigenlijk te zeggen hebben.

Vorige jaar Pasen had ik me geërgerd aan een groot artikel in het *Nederlands Dagblad*. In twee pagina's werd betoogd wat er al niet aan bewijzen was voor de lichamelijke opstanding van Jezus. En ik was niet onder de indruk. Het waren mooie argumenten die je konden helpen, als je toch al geloofde. Maar bewijzen waren het niet. Niemand die het niet al van te voren met de uitgangspunten eens was, zou bekeerd raken. Het was uiteindelijk niets meer dan *prêcher pour les convertis*, preken voor de reeds bekeerden, dus voor eigen parochie. Nu doe ik dat natuurlijk elke week - als ik tenminste mag veronderstellen dat u al bekeerd bent, maar ik zou dat geen bewijzen willen noemen. Daar is toch wat meer voor nodig.

Ik schrijf in het *Nederlands Dagblad* omdat de voormalig Vrijgemaakt Gereformeerd achterban tegenwoordig wat in beweging is gekomen en wat zoekend is. Waarom zouden wij vrijzinnigen hen niet helpen en een beetje de - in elk geval in onze ogen - goede weg wijzen? Zo schreef ik vorige jaar in het *Nederlands Dagblad* en vertelde dat - hoe mooi het Paasverhaal ook - er eigenlijk geen echte bewijzen zijn. Historisch is er weinig dat echt bewijskracht heeft, al zullen er zeker velen geweest zijn, die het gevoel hadden, dat de Heer aan hen was verschenen.

U begrijpt, dat werd niet gewaardeerd en kreeg ik veel boze reacties. Aan de ene kant inhoudelijk - naar mijn ogen niet sterk - maar wel pogingen om de zogenoemde bewijzen te onderbouwen. Aan de andere kant wat persoonlijker: waarom laat de redactie zo'n ketterse remonstrant schrijven in dit christelijke blad?

Mijn pointe van het artikel was natuurlijk - maar dat lag waarschijnlijk aan mij - velen ontgaan. Namelijk dat het mij niet ging om het Paasverhaal te ontkennen, maar om te beseffen dat geloven met Pasen niet gaat om het opofferen van je geestelijke vermogens, maar juist om het ruimte maken voor je gevoel. Om te beseffen dat geloven iets anders is dan weten. Dat er redenen zijn, die het hart wel kent, maar de rede niet, zoals Blaise Pascal het al treffend zei. Dat dat geloof zo krachtig maakt.

Voor mij wordt geloven juist van waarde als je durft toe te geven, dat het niet gaat om een kennis- of een waarheidsclaim. Als je durft te zeggen, dat het je meer gaat om iets dat je raakt, dan om iets wat je zeker weet. Dat je in geloof misschien makkelijker bewogen kunt zijn, dan overtuigd. Dat je de essentie al kwijtgeraakt bent, als je denkt de dingen zeker te weten.

Die essentie van wat geloof is, is in 2006 ijzersterk geformuleerd in het begin van de Remonstrantse Belijdenis die toen is aangenomen.

*Wij beseffen en aanvaarden dat wij onze rust niet vinden
in de zekerheid van wat wij belijden,
maar in verwondering over wat ons toevalt
en geschonken wordt; dat wij onze bestemming niet vinden in onverschilligheid en hebzucht,
maar in wakkerheid en verbondenheid met al wat leeft;
dat ons bestaan niet voltooid wordt door wie we zijn en wat we hebben,
maar door wat oneindig groter is dan wij kunnen bevatten.*

Eergisteren mocht ik in deze kerk een afscheidsbijeenkomst leiden van een vriend van de gemeente. Een paar jaar geleden had hij zich aangemeld. Zijn belangstelling voor ons kwam niet voort uit een diep geloof. Hij was een Neerlandicus, een dichterlijke zoeker. Geïnteresseerd in de oudheid en de brede cultuur, bewogen door de schoonheid van de natuur, gedragen door muziek. Hij was benieuwd of hij iets kon vinden bij die zoekende Remonstranten. En zo kwam ik gedurende een paar jaar een paar keer bij hem. Een half jaar geleden zei hij in alle eerlijkheid: ik weet eigenlijk niet zo goed, of ik het nu wel bij die Remonstranten ga vinden.

Een paar weken later veranderde alles. Hij bleek terminaal ziek en vroeg of hij - als het inderdaad zo slecht ging - uit deze kerk uitgevaren kon worden. Ook als hij niet zo geloofde. Vanzelfsprekend was dat geen enkel probleem. En onze gesprekken verdiepten zich in de paar keer die we nog hadden.

Voor zijn rouwkaart had hij een bijzonder gedicht van Hans Andreus uitgezocht. Ik lees het even voor. Daarna onderbreken we de dienst en de preek even voor de krentenbol, zoals aangekondigd:

*Laatste gedicht
Dit wordt het laatste gedicht wat ik schrijf,
nu het met mijn leven bijna is gedaan,
de scheppingsdrift me ook wat is vergaan
met letterlijk de kanker in mijn lijf,*

*en, Heer (ik spreek je toch maar weer zo aan,
ofschoon ik me nauwelijks daar iets bij voorstel,
maar ik praat liever tegen iemand aan
dan in de ruimte en zo is dit wel*

*de makkelijkste manier om wat te zeggen),-
hoe moet het nu, waar blijf ik met dat licht
van mij, van jou, wanneer het vallen, weg in*

*het onverhoeds onnoemelijke begint?
Of is het dat jij me er een onverdicht
woord dat niet uitgesproken hoeft voor vindt?*

Hans Andreus (1977)
In: Laatste gedichten, 1977.

[krentenbol]

Daar zijn we weer terug van de krentenbol en gaan we verder. We waren gebleven bij Hans Andreus die zich in zijn laatste gedicht afvroeg waar dat licht van jou, van mij, van iedereen zou blijven, wanneer het *vallen, weg in het onverhoeds onnoemelijke begint*.

Het is in wezen de centrale vraag van Pasen. Het is de centrale vraag van het hele geloof. Het is de centrale vraag van heel het leven.

De leerlingen op weg naar Emmaüs stelden die vraag ook. Hij was het toch, van wie we zoveel verwachtten? Maar ze waren teleurgesteld. Hij was gekruisigd en het was nu alweer drie dagen geleden. Ze gingen bedroefd weer naar huis.

Maar met die vreemdeling sprekend overkwam hen toch iets bijzonders. Was ons hart niet brandende in ons, toen we met hem spraken? Pas bij het breken van het brood werd het duidelijk. Er was hen iets overkomen, wat ze niet konden bewijzen. Wat ze niet verwacht hadden, maar waar ze toch op de een of andere manier voor openstonden. Het kon aan hen geschieden.

Hun enthousiasme bij Jezus, hun geloof, was groter dan zij het zelf van tevoren hadden kunnen bedenken. Iets heiligs overkwam hen. Het was niet te grijpen of te begrijpen. Maar ze waren er wel door gegrepen.

Iets dergelijks herken ik in het gedicht Elizabeth Barrett Browning zoals u dat vindt voorop de orde van dienst.

*De aarde zit boordevol hemel
en elke struik, hoe gewoon ook,
staat in lichterslaai van God.
Maar enkel hij die het ziet
doet zijn schoenen uit.
De rest zit er omheen
en plukt bramen.*

U herkent het verhaal van Mozes die God ontmoet bij de brandende braamstruik. Hij ziet zomaar iets bijzonders. Hij doet zijn schoenen uit. De grond waar hij staat is heilig. Hij ziet het heilige. Zouden - als ze er waren - andere omstanders het ook gezien hebben? De dichteres suggereert van niet. De rest zit er omheen en plukt bramen.

Is dat misschien het beeld voor Pasen, of het beeld voor geloven in het algemeen. Gaat het om iets zien, dat anderen niet zien. Gaat het om een openheid, waarmee je gezegend bent of niet. Gaat het om iets durven te zien, iets durven te ervaren, waar je je te gemakkelijk voor afsluit? In het verhaal van Nelleke Viëtor: het kruis dat is verdwenen en een plek van licht achterlaat.

Mijn idee is dat de wereld voor gelovigen en niet-gelovigen in wezen hetzelfde is. Er gebeuren geen grote wonderen. God grijpt niet in de natuur in om met hemelse kracht

wonderen te laten gebeuren. Maar voor wie het zien wil, voor wie het zien kan, zit de wereld al barstensvol met wonderen. Is Gods kracht in alles in de schepping te zien. Denk aan het leven dat doorbreekt na de dorre winter. Denk aan de liefde die mensen voor elkaar kunnen hebben. Hoe de liefde sterk is als de dood, zoals het Hooglied het al bezingt. Denk eraan hoe mensen het goddelijke present kunnen stellen, in woorden en daden.

Geloven met Pasen is zien dat het leven, ondanks alles, door alles heen, telkens opnieuw doorbreekt. Dat de doodsheid niet het laatste woord heeft. Dat liefde onweerstaanbaar doorbreekt. Dat de boodschap van Jezus, van nabijheid van die goddelijke liefde, eigenlijk geen moment haar kracht verloren heeft. Je kunt het zien. Maar je kunt natuurlijk ook gewoon bramen gaan eten. Wat wordt het mooi, als je het wel ziet.

*De aarde zit boordevol hemel
en elke struik, hoe gewoon ook,
staat in lichterlaaie van God.*

Amen.

Stilte

Muziek 'Jesus, unser Trost und Leben *Johann Sebastian Bach (1685-1750)*
Nicky Bouwers, alt en Jos van der Kooy, orgel

Jesus, unser Trost und Leben,
der dem Tode war ergeben;
der hat herrlich und mit Macht
Sieg und Leben wiederbracht.
Er ist aus des Todes Banden
Als ein Siegesfürst erstanden.
Halleluja! Halleluja!

Ja, am Kreuz hat Er gerungen,
Höll und Teufel überwungen;
kein Feind kann uns schaden mehr,
ob er tobet noch so sehr.
Darum lasst uns fröhlich singen,
und mit voller Stimm erklingen:
Halleluja, Halleluja.

Nunmehr liegt der Tod gebunden,
von dem Leben überwunden;
wir sind seiner Tyrannei,
seines Stachels völlig frei.
Nunmehr steht der Himmel offen,
wahrer Frieden ist getroffen.
Halleluja, Halleluja.

Voorbeden en Stil Gebed en afgesloten met gezamenlijk gebeden 'Onze Vader (oec. versie)'

Tijdens de voorbeden **Lied 367b**

Voorganger Zo bidden wij tezamen
Antwoord Heer, onze Heer, ontferm u over ons

Eeuwige God,

Op deze Paasmorgen willen wij u bidden voor uw kerk. Overal ter wereld proberen mensen die in u geloven elkaar te bemoedigen met het verhaal van uw zoon. Uw kerk, o God, dreigt in onze samenleving iets verwaarloosbaars te worden. Wees met uw kerk, o God, als wij uw woord in de wereld levend proberen te houden.

Voorganger Zo bidden wij tezamen

Antwoord Heer, onze Heer, ontferm u over ons

Eeuwige God, op deze Paasmorgen willen we bidden voor onszelf, voor mensen om ons heen, voor mensen die we misschien niet kennen. We vragen uw nabijheid voor wie in rouw gestort zijn. We weten van ziekte. We kennen misschien mensen, voor wie dit Paasfeest menselijkerwijs het laatste zal zijn. We kennen mensen, die ons niet meer kunnen kennen. Wil ons in ziekte en ellende nabij zijn. Moge ook in de donkerste, uitzichtloze situatie iets doorstralen van het licht van Pasen.

Voorganger Zo bidden wij tezamen

Antwoord Heer, onze Heer, ontferm u over ons

We willen bidden voor mensen die gevangenzitten. In hun eigen gedachten of angsten, maar ook fysiek in gevangenissen. Geef licht in het bestaan en vooruitzicht.

Voorganger Zo bidden wij tezamen

Antwoord Heer, onze Heer, ontferm u over ons

Met Pasen, o God, lezen joden hoe ze vreemdeling waren in Egypte. Help ons dat wij in onze gasten en de mensen die wij als vluchteling ontvangen niet alleen het onderwerp zien van de vraag of Nederland vol is. Wees met de vluchtelingen die familie en land verlaten hebben en nu gekomen zijn in een land waar ze niet echt welkom zijn.

Voorganger Zo bidden wij tezamen

Antwoord Heer, onze Heer, ontferm u over ons

Tenslotte bidden wij u in de stilte. U, o God, wilt naar ons luisteren, als wij in gedachten en gebeden tot u komen en onder woorden proberen te brengen wat ons bezig houdt.

[...]

Wees met ons als wij, met christenen van alle tijden en plaatsen de woorden bidden die Jezus ons heeft leren bidden:

Onze Vader die in de hemel zijt,
Uw naam worde geheiligd;
Uw Koninkrijk kome;
Uw wil geschiede op aarde zoals in de hemel.
Geef ons heden ons dagelijks brood;
En vergeef ons onze schulden,
Zoals ook wij onze schuldenaars vergeven;
En leid ons niet in verzoeking,
Maar verlos ons van de boze.
Want van U is het Koninkrijk
En de kracht en de heerlijkheid
In eeuwigheid. Amen.

Mededelingen

Collecten

De collecte is bestemd voor de diaconie, de uitgangscollecte is bestemd voor het werk in onze gemeente.

Giften: NL23 INGB 0000 1707 14 t.n.v. Remonstrantse Gemeente Rotterdam

Slotlied (*staande*) 'A toi la gloire'

1 en 3 gemeente 2 alt

1. À toi la gloire, O Ressuscité!
À toi la victoire pour l'éternité!
Brillant de lumière, l'ange est descendu,
Il roule la Pierre du tombeau vaincu.
À toi la gloire, O Ressuscité!
À toi la victoire pour l'éternité!

2. Vois-le paraître: C'est lui, c'est Jésus,
Ton Sauveur, ton Maître, Oh! ne doute plus!
Sois dans l'allégresse, peuple du Seigneur,
Et redis sans cesse: Le Christ est vainqueur!
À toi la gloire, O Ressuscité!
À toi la victoire pour l'éternité!

3. Craindrais-je encore? Il vit à jamais,
Celui que j'adore, le Prince de paix;
Il est ma victoire, mon puissant soutien,
Ma vie et ma gloire : non, je ne crains rien!
À toi la gloire, O Ressuscité!
À toi la victoire pour l'éternité!

Uitzending en Zegen

Bevestigen wij dan ons geloof in een leven van liefde
aanvaarden wij onze verantwoordelijkheid voor onze geloofsgemeenschap, haar taak in deze wereld met haar noden
en gaan wij dan van hier naar ons huis en onze levensopdracht, de vreugde van het Paasfeest in,
onder Gods zegen.

De Heer zegene en Hij behoede u.
De Heer doe zijn aangezicht over u lichten en zij u genadig.
De Heer verheffe zijn aangezicht over u en geve u vrede.
Amen.

Antwoordlied 978: 4 'Laat dan mijn hart u toebehoren'

4 Laat dan mijn hart U toe-be - ho-ren
en laat mij door de we-reld gaan
met o-pen o-gen, o-pen o-ren
om al uw te-kens te ver-staan.
Dan is het aard-se le-ven goed,
om-dat de he-mel mij be-groet.

Orgelspel 'Nun danket alle Gott' *Sigfrid Karg Elert (1877-1933)*